

Günay KARAKAN

Seni Söyler Salkım Söğütler

Anısı olmayınca
Neye yarar geçen zaman?

Neye benzerse ötmeyen kuz
İçilmeyen sigara
Yaşanmayan heyecan

Unutulur mu güzelliği gençliğin
Unutulur mu korkular
Unutulur mu Rodrigo'nun konçertosu
Ve senin bakışlarındaki yakarmoz?

ISBN 975 - 7938 - 00 - 8

Günay KARAKAN

Seni Söyler Salkım Söğütler

SEÇMİŞ SİRLER

K E D İ Ş İ İ R K İ T A P L I Ğ I

Günay KARAKAN

Seni Söyler
Salkım Söğütler

KEDİ ŞİİR KİTAPLIĞI: 9

GÜNAY KARAKAN
SENİ SÖYLER SALKIM SÖĞÜTLER

Birinci Basım:
Nisan, 1995

Basıma Hazırlayan:
Günay Karakan

Tasarım ve Dizgi:
Akdeniz Sanatevi
Tel: 248 07 86

Basım:
Akal Ofset
Tel: 248 16 60
ISBN: 975 - 7935 - 00 -9

Yayın ve Dağıtım:
AKDENİZ KİTABEVİ
Belediye İşhanı
Tel-Fax: 242 49 14
ANTALYA

Antalya'nın Finike ilçesinde doğdu, ilk ve ortaokulu Finike'de, Liseyi Antalya'da bitirdi. Yüksek öğrenimini Erzurum Atatürk Üniversitesi Fen- Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölü- mü'nde (1964-1968) tamamladı, öğretmenlik görevine Alanya Lisesi'nde başladı. İlk şiir kitabını 1971'de burada yayınladı: *Daha Ne Olsun*. 11 Temmuz 1972'de meslekdaşı Günseli ile evlendi. Kasım 1972'de Milli Eğitim Bakanlığı'nın önerisiyle Diyarbakır Yüksek öğretmen Okulu'na atandı. 1973 yılında ikinci şiir kitabı *Korkunun Gözleri* yayımlandı. 1981'de eşiyle birlikte atandığı Burdur Eğitim Yüksek Okulu'nda Bölüm Başkanlığı görevini başarıyla yürüttü ve üçüncü şiir kitabını yayınladı: *Canı Dışında Tomurcuğun*. 1990 yılında Ege Dokuz Eylül Üniversitesi'nde doktorasını tamamlayarak Akdeniz Üniversitesi Antalya Sosyal Bilimler Yüksek Okulu'nda göreve başladı. 4 Mart 1995'de kaybettiğimiz Günay Karakan iki çocuk babasıydı.

KARAKAN'ın diğer yapıtları:

Yeni Türk Edebiyatı Notları: 1977, Diyarbakır.

Sözlü ve Yazılı Anlatım: 1976, Diyarbakır.

Eğitimde Genç Ozanlar: 1979, Diyarbakır.

Türk Dili: 1986, Burdur.

Cumhuriyet Dönemi (1923-1933) Şiirinde Aşk:

1994, Antalya

*Şairin elinizdeki Seçilmiş Şiirler dosyasını
Eşi **Günseli** ve kızları
Gücem ile **Gizem Karakan**
şiraseverlere sunuyorlar.*

*Bu kitabın geliri,
Günay ve Çünseli Karakan'ın
üyeleri bulundukları
Antalya Atatürkçü Düşünce Derneği'ne
bağışlanacaktır.*

"DUODENUM PERFORATION"

Ahmet NECDET

Kaç gündür kafamda tasarlayıp da ak kâğıda geçiremediğim bir yazı taslağı var: Otuz beş yıllık öğrencim, kardeşim, arkadaşım ve şair dostum Günay Karakan'ın apansız ölümüyle ilgili olarak belleğimi yokluyor, eski mektupları ve fotoğrafları karıştırıyor, şiirlerini gözden geçirerek notlar alıyorum.

Evet, neresinden ve nasıl başlamalıyım söze, daha doğrusu yazıya? Önce neyin ucundan tutmalıyım?

İlk fotoğraf Finike'den: 1959 yılının mayıs ayında'ydı galiba, o tarihlerde 2700 nüfuslu küçücük bir yerleşim merkezi olan bu kıyı kasabasına Ortaokul Coğrafya Öğretmeni olarak atanmıştım. Bir kaç öğretmen ve Finike İlkokulu'nda görev yapan arkadaşlarımızın desteğiyle yürüttüğümüz bu eğitim hizmeti, son derece mutlandırmıştı beni. Bir avuç öğrenciyle her gün iç içe yaşadığım, onların sorunlarıyla haşır neşir olduğum için, hepimiz büyük bir ailenin bireyleriydik sanki. Günay'ı da o sırada tanımıştım. Bir gemicinin oğluydu. Sert bakışlı, ince yapılı Mustafa Kaptan'ı, şu an, Akdeniz'in üzerinde gezinen mavi gözlerini görür gibiyim. İşte Günay'm babasıyla ilgili dizeleri:

Mas-mavlydi gözlerin,
Bakmaya korktuğum ve doyamadığım.
Şimdi yok ya, ne çıkar!
Ben varım, Güncem var,
Koskoca denizler,
Ve tükenmeyen anılar.

1959-1960 öğretim yılında Finike Ortaokulu'nun 2. sınıf öğrencisi miydi Günay, öyle olmalı... Bir gün, kendisini gizli gizli sigara içerken gördüm okul dışında. Ertesi sabah Müdür Yardımcısı Turgut Altuğ'un odasında ilkin nasihat ettiğimi, sonra da kulağını çektiğimi hatırlıyorum. Kocaman bir yaş damladı gözünden; çok üzülmüştüm ama, deneyimsiz bir öğretmen için yapılacak fazla bir şey yoktu, renk vermemeye çalıştım.

İkinci fotoğraf Erzurum'dan: Devlet adına iki yıl kaldığım Almanya'nın Münih kentinden Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ndeki görevime yeni dönmüştüm. Günay Karakan, kocaman bir delikanlı olarak evimizin kapısını çaldı. Aynı Fakülte'nin Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne kaydını yaptırmıştı 1964'de. Tekrar bir araya geldiğimizde Üniversite 2. sınıf öğrencisi olmalıydı. Sık sık uğruyor, çelebi mizacı ve efendi kişiliğiyle hatır sorup gönlümüzü alıyordu.

O yıllarda karlı bir Erzurum gecesinin sabahını hatırlıyorum. Ortalık henüz ağarmamıştı. Üniversite lojmanlarındaki dairemizin zili sürekli çalıyor ve kapı vuruluyordu. Yataktan fırlayıp açtım. Üç erkek öğrenci büyük bir telaş ve heyecan içerisinde "Günay ölmek üzere, yardımına koşun!" diye ricacı oldular. Almanya'dan getirdiğim bir Wolkswa- gen'im vardı, ona doluşup yıldırım gibi Öğrenci Yurdu'na gittik. Zavallı Günay yere uzanmış acı içinde kıvranıyordu. Arkadaşlarının yardımıyla arabaya bindirdim ve vakit geçirmeden Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'ne taşıdım. Nöbetçi tabip, çalışma saatinin başlamasına kadar yapacak bir şey olmadığını ve beklememiz gerektiğini söyledi. Sabahın ilk saatleriydi ve Günay'ın ağrısı, sancısı dinecek gibi görünmüyordu. Birden genel cerrah Dr. Burhanettin Savan'ı hatırladım ve telefonla uykusundan uyandırarak uyardımım istedim. Dr. Savan bir kurtarıcı gibi hemen çıkıp geldi, Günay'ı muayene etti ve teşhisini koydu: **"Duodenum Perforation"**. Onikiparmak bağırsığı delinme-si'ydi bu!

Ameliyata alındı Günay ve kurtuldu.

Şair, hayatının bu en büyük dönemecini, daha sonra yazmış olduğu "Şarap, Kan ve Güneş" başlıklı şiirinde şöyle dile getirecekti:

Süründü yalnızlığım yaban ellerde.
Işıksız çağların biterkenki
Şarap, kan ve güneş
Ve ey Monaliza
Unutulmuş yeraltı tanrısı Hades!
İstesenez affetmezsiniz,
Kadınlarınızın çürük memelerini.
Tükürük zaman ve acı.
Cırcır böcekleri kadar gezeze,
Ne de olsa birazcık kar.
Duodenum perforation
Sonra yine serum.

Saatlerce uykusuz telefonlar,
Ağlayan karanfil.
Günaydın ey geceyarıları.

Nasılsınız Erzurum?

.....

Büyür gözbebekleriniz,
Sabun, bıçak, yarasa,
Sabah ezanları istasyonların.
Şadıman hemşire kadar temiz gökyüzü,
Şarap, güneş, kan.
Ve yarın.

Günay Karakan, ameliyatı izleyen nekahat günlerinde kendisine bir melek sâfiyeti ile bakan, onu sağlığına kavuşturmak için bir an bile yalnız bırakmayan bu Şadıman hemşireye neredeyse âşık olacaktı. Onu hiç unutmadı.

Bir kurtarıcı olarak hayatının sonuna kadar baş tacı kabul ettiği hocası Ahmet Necdet'i de. Geçiyorum.

Üçüncü fotoğraf Alanya'dan: Günay, lise edebiyat Öğretmeni olarak atandığı Alanya'da ilk şiir kitabını yayınlamakta gecikmedi: **Daha Ne Olsun** (1970). Şafak Matbaa-sı'nda el dizgisiyle basılan ve 5.-TL fiyatla satışa sunulan bu kitabın ilk sayfasında şöyle bir ithaf göze çarpıyordu: Bu kitabı, sayın hocam Dç. Dr. Ahmet Necdet Sözer'e adadım. Bunun arkasından telli duvaklı bir hanımefendiyle çektiirdiği siyah-beyaz bir fotoğraf çıkageldi. Altında Günay ve Günseli adları okunmaktaydı, ve bir belirleme: "**en mutlu günümüzden bir anı**". Ne var ki, şu notu düşecekti "Günseli" başlıklı şiirine, çok geçmeden:

Gözünüz aydın insan kardeşlerim,
Üzüntülerinize boş verin şimdi,
Ne olur, biraz da beni dinleyin.
Sevmek bir yerlerde 'gece' galiba,
Erişilmedik dualarla bencileyin.
Lahavle çeker gibi mutluluklara,
İnadına sevinin, yıkılasıya sevin.

Günay Karakan'ın ruh dünyasındaki iniş ve çıkışları izleyebilmek için, ondan geriye kalan şiirleri dikkat gözüyle incelemeniz gerekiyor. Karmaşık veya çapraşık imgelerle örölmüş şu dizelere bakalım:

Elimden bir şey gelmez
Kendi kendime tutsağım çünkü.
Artık ne Largactil,
Ne de sabır.
Yokluğuna dayanmak ölüm.

Dahası yok bilemezsiniz,
Ruhum nasıl çarmıha gerilir.
("inat' adlı şiirden)

Ayna bu tarafta,
Rica ederim ağlamayı bırakın.
Nerdeyse sabah olacak,
Güneşi yakın.

Söndü aşkımın tüm kandilleri,
İyisi mi,
Göğsünüze Siyah lâleler takın.
("Saçmalama" adlı şiirden)

Kalmadıysa uyku hapınız.
Derhal sağlayın.
("Bitimsiz" adlı şiirden)

Yukandaki dizeleri, Günay'ın nerede basıldığı belirtilmemiş **Korkunun Gözleri** (1973) adlı şiir kitabından alıntıladım. Arka kapak, bu kitabın Diyarbakır'da yayınlandığı izlenimini uyandırıyor: Şair, meslek hayatına başladığı Alanya Lisesi'nde dört yıl çalıştıktan sonra Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Edebiyat Öğretmenliğine atanmıştır! Nitekim üç yıl sonra hocası Ahmet Necdet'e 'en özden sevgi ve say- gılan ile' sunduğu **Canı Dışında Tomurcuğun** (1976) başlıklı şiir kitabı da yine bu Güneydoğu kentinde, Diyarbakır'da günışığına çıkacaktır. Günay bu kitabında zaman zaman çocukluğunu yoklayan, Erzurum'daki öğrencilik günlerini bir resim arkılığı gibi veren, zaman zaman da ülkenin bozulmuş toplumsal banşını sorgulayan şiirlerini sunar okuyucusuna. İşte en yoğun, en çarpıcı dizeleriyle ekilen kinler, dökülen kanlar ve kazılan mezarlar için bir panorama:

Ne ölümün yaşı
Ne günahsız şeytan
Kurşun, yumruk, kan
Ve canım vatan.
("Ortalık Kan Kokuyor" başlıklı şiirden)

Değişik fotoğraflar: Günay Karakan, "Duodenum Perfora- tion" ameliyatından sonra hocası olan ben Ahmet Necdet'i, bir kurtancı gibi gördü, her yerde ve her zaman arayıp sordu, mektuplar yazdı, telefonlar etti, Antalya ve Finike ziyaretlerimizde bir an için olsun bizleri yalnız bırakmadı, dostluğunu esirgemedi, hatta bir keresinde yazdığı bir mektupla, Finike'deki arsalanndan birini -eşine az rastlanır bir özveri örneği olarak- Hoca'sına armağan etme önerisinde bile bulundu. Bu sürekli ve içtenlikli ilgiyi en iyi biçimde yansıttığını düşünerek bana 17 Mayıs 1974 tarihinde gönderdiği bir mektubundan küçük bir alıntı yapmak istiyorum:

"Bana darıldınız kanaatindeyim. Neden, niçin anlayamadım. Size karşı sevgi ve saygımdan herhangi bir şey kaybetmemiş olduğum için bu durum üzdü beni. Rica ederim, lütfen yazınız, suçum ne? Bunu ben de bileyim."

"Size şimdiye kadar iki üç mektup, iki kart ve bir şiir kitabımı gönderdiğimi hatırlıyorum. En küçük bir cevap alamadım. Acaba diyorum, artık Erzurum'dan ayrıldı mı? Zaten buna da cevap alamazsam nerede olduğunuzu araştıracağım. Her şeyden önce suçumu öğrenmek isterim. Elbette ki yazıp yazmamakta karar sizin." (...) En özden hürmetlerimle. Ellerinizden öperim".

Günay Karakan buydu işte.

Günlüklerimizi karıştırıyorum. 14 Eylül 1990, Cuma: Sabahın erken saatlerinde Antalya limanı, park ve Arkeoloji Müzesi. ANS'nin öğrencisi ve arkadaşı Günay, Finike'ye doğru yola çıktık. Kemer'de kahve molası. Ulupınar'da oğlak kavurması. Finike'ye vardık. Poyraz var. Uzun bir arayıştan sonra, Günay'ın yardımıyla Anadolu Oteli'ne yerleştik. 15 Mayıs 1992, Cuma: Mehmet H. Doğan, eşi Engin ve ben, onların Toros'u ile İzmir'den yola çıktık. Selçuk'ta mola. Serinhisar'ı, Yeşilova'yı, Karamanlı'yı, Tefenni'yi aştık. Sonra Korkuteli, güzel bir kır kahvesi...Ormanların arasından dolana dolana Düzler Çamı'na indik. Ve nihayet Antalya! Turizm Meslek Lisesi Uygulama Oteli'nin kapısında Günay Karakan karşıladı bizi.

Sevgili Günay pek çok kez de, Dokuz Eylül Üniversite- si'nde sürdürdüğü doktora çalışması için İzmir'e geldi, gitti. Her gelişinde Hoca'sı olan beni aradı, sordu, hediyeler getirdi, gönül aldı.

Ey değerli öğrencim, güzel kardeşim, unutulmaz dost, "Rica ederim, lütfen yazınız, suçum ne? Bunu ben de bileyim." diyordun, öyle değil mi?

Yazdım işte, gözlerim dolarak ve içim burkularak. □

AŞKOLSUN!

Zekeriya EKİNCİ

Kurşunlar konardı dallarına ağaçların.
Gölgesine almazdı insanları.
Çıglıklar vardı her yanda. Bakışlar tedirgin.
Ölüm kokardı tenler.

Haki renk cesaret isterdi. Yine de atmazdı sırtından.
Kimi zaman çam sanırdım bahçede dikilişini.
Niçin hep bana bakardı?
Farkım neydi diğerlerinden, anlayamadım...
Mavi kokuyorsun, derdi, oysa petrol kokardım.
Neydi petrolü maviye dönüştüren?

Tombul, al yanaklı Güncem'ini gezdirirdi bahçede.
Dışarı çıkmazdı pek, ama hasretti özgürlüğe.
Nasıl da bakardı Kurtalan Ekspresi'ni
Acısını tütünden çıkarırdı,
Çektiği dumanlar geri dönmezdi bir daha.
Niçin bu denli tedirgin, bu denli donuktu.
Neydi onu Sibirya yüzlü kılan?

Neydi, 'biz unuttuk yavrucuğum gülmeyi' dedirten?
Ağırdı kuşkusuz 80'li yılların Diyarbakır'ı, acımasızdı.
Yoksa hayat arkadaşıyla yediği tokat mıydı ağır gelen?
Dostu dostu düşüren, ar bilmez zalimin zulmü müydü? Gerçek şu ki,
yazgısıydı bu Dicle suyundan içenin.
**"Her şey açık seçik oluyordu değil mi?
Yani ortalık kan kokuyordu
Öyleyse puşluğa kallesliğe merhaba!"**

**İnatla sürdürdü görevini, dersini hiç aksatmadı.
Özellikle sen, derdi, iyi öğrenmelisin Osmanlıcaı..
Kendin araştırmalı, kendin tanımalısın kendini!
Nice değerler çıkmalı bu fakülteden, birileri yazmalı bugünleri..
Der, dalaradı yeniden: Yazmalı birileri, yazmalı..
Sözcükleri dizelere bırakırdı yerini:**

**"Vurdunuz en az sizin kadar yaşama hakkı olan
Ve en az sizin kadar yurdunu sevenleri
Vurmaktanız aşkolsun hiç de korkmadan
Durgun su, ağır gece ve paramparça gülüşleri"**

Dizelerle tütün dumanı yarışırđı öylece.
Bakardım yüzüne dakikalarca, sonra farkederdi beni:
'Haydi çaya gidelim..' Kahvehanesine Şehitlik'in.
Benimle tadına varırđı sanki özgürlüğün.
Koluma girerdi, öylesine gezinirdik.
Sürekli, **'ileri'**derdi, **'ileri ve sanat'** dersten yorulmazdı.

Karacadağ'ın kışı amansızdı, evde tutsak ederdi insanı.
Hele yakacağın da yoksa, çekeceğın var demekti.
Tüpgaz bile bulunmaz. Yollar tıkalıdır, kış geçit vermez.

Kulağıma geldi bir gün, **'Günay Hoca tüpgaz arıyor** du.
Nasıl da seferber olmuş, varmışım yanına.
Kahvaltısız, traşsız kalamazdı bu değerli insan,
Hele al yanaklı kuzusu...
Karacadağ'ın karakışına meydan okurcasına,
Yoğurtçu Treni'ni beklerdi gece yarılarında.
Üşümezdi bekleyişten ve nasıl da sevinirdi görünce.
Sevinci, karanlık gecede okunurdu yüzünden.
Ve beni her gördüğünde,

'Aman ha!' derdi, **'dikkat et kendine, sana bir şey olmasın!'**
Ordaydı hep, bahar çiçeklerine kadar sürdü bekleyişleri.

"insandır, doğaya anlam kazandıran,
insansız değersizdir her şey, bir hiçtir" derdin bana.
Ve son görüşmemizde, **"Zekeriya, seni seviyorum."**
demiştin ve safça inanmışım sana.
"Rüzgâr kanatlı atlılar gibi geçti" yaşamın.
Sevgin bu muydu? Aşkolsun!..

"Aşkolsun
Ucundan tutuyorsun tabutun"

Sana inat, tabutuna elimi bile süremedim.

□

Yeni Şiirler

SENİ SÖYLER SALKIM SÖĞÜTLER

Seni söyler salkım söğütler
Seni yaşar kara suyun aynası

Açların göz bebeklerinde
kavruldu yüreğin ve
Rüzgâr kanatlı atlılar gibi geçti yaşamın

Sabah buradaysan, akşam oradaydın
Günlerin peşinde bir hovardaydın

Yağan yağmur kadar şiir yazdın
Ey öpülesi usta ellerin
Ey dostu kara yellerin
Bütün kurtuluşlarda bayrak
Bütün karanlıklarda aktın
Ne zaman sabah olsa
Seni söyler salkım söğütler
Ne zaman akşam olsa, sen bir şafaktın

Mapushane türküleriyle uyurdun
Uyanırdın ölü bir deniz gibi
İhaneti gördün, fakat
Gelecek günlere güvenini yitirmedin hiç

Sen yaşarsın Kurtuluş Savaşı Destanımızda
Seni söyler salkım söğütler
Makinalaşmak istiyordun Anadolu'da
Trak tiki tak
Şimdi vermiyorlar
gömecek bir avuç toprak

Olsun ne çıkar, gene de
Seni söyler salkım söğütler

Gitmeseydin olmazdı
Dünleri damıtarak gidiyorsun, git
Yakıcı bir saksafon sesi seninle
Kurudu can evimde karanfil
İliklerime işledi yokluğun

haydi git
gecenin açmazında
hoşçakal

Ne köküm artık ne yaprak ne dal
Kalbimin atışları kuduran bir it
koştur git!

Haykırmak var dünyanın suratına
Vurdumduyamaz
Halden anlamaz martılara

Gitmeseydin olmazdı
Paramparça oldu içimdeki ağ
Denizleysin köpük köpük
beynimde düşünceler

Simsıkı sarıldım çaresizliğime
Saldırıya uğradı umutlar

Gitmeseydin olmazdı
Karaya vurdu balıklar
yüzüm gözüm
kezzap ve panik içinde

Paramparça oldu içimdeki ağ
Ne Safranbolu'da bir konak
Ne Kaf Dağı'nda bir otağ
Anlamaz rüzgârların sesinden

Oysa kutsamıştım seni
Çiğ gibi yayıldın damarlarıma
Kurudu can evimde karanfil
nasıl önemli değil

Kan ter içindeyim bak
Kan ter içinde
Saçların ayak tırnakların, kokun
O zaman kaç kolu vardı
bilsen de ahtapotun

Heyhat! Uyansa yeridir
yeryüzü yasla

Şimdi her şeyi göze almak var
Fakat
Seni gözden çıkarmak, asla!...

NİSAN STRESİ

Bu sessizlik bana seni hatırlatıyor Tanrım
Ve sen O'nu

Oysa ölüp dirilmek var
Sular tutuştuğunda
Alev alevken bulutlar

Oysa yeryüzü benimle güzel
Doğanın tılsımı sinmiş uykularına
Ne zaman sarariverdi yine çimenler

Ezanla uyanıyorum
Renklerde biçimlerde eşyanın gözleri nemli
Sıradağlar suskun, ağaçlar cümbüş Bütün ışınlar gerçek
Demek ki kurgular hep düş!

Ezanla uyanıyorum
Bu sessizlik bana seni hatırlatıyor tanrım
Ve sen O'nu

Uzansam ellerimde mahmurluğunuz
Dokunsam böceklerde isya

DAHA SABAHA ÇOK VAR

Daha sabaha çok var
uyumalısın
Gözlerin kan çanağı
Savaş alanı düşüncelerin
Pişmanlıklar içinde sabırsız
Teslim olmuş gibisin açmazlarına

Daha sabaha çok var
uyumalısın
Dağlar denizler bile uykuda
Şafak atmadı, dinle
köpekler ulumakta
Su katılmamış acılar içindesin
biliyorum
Ama, haketmediğin gibi yorma
Biraz da yanlışlarını savun.

Daha sabaha çok var
uyumalısın
Uzan geçmişine şöyle
boyu boyunca
Çelişkilerin yastığın olsun
Yum gözlerini uyu
Ömrünü paslandıran zaman
kahrolsun
Daha sabaha çok var
uyumalısın

Uçunca gönlünden öfkeli güvercinler
Şıvganır bakışlarında sevi
Yaşamı ertelemek elde olsa da
Tükenir mi sevdaların işlevi?

Yalnızlığın Terkisinde büyürken hıncın
Yankılanan bir sestir ruhunda
beddualar
Bir gün dinse de beyninde sancın
Sen susarken zaten içinde
Tanrı ağlar

DÖRT BÖLÜ ÜÇ

Savaşı zafere böl
Gözlerin kamaşır

Mutluluğu acıya böl
Geriye kalan beyninde ki ur

Yaşamı ölüme böl
Sestir yığınlarca, kulakta

Sevgi ne emek ne de alışmak
Aldatmaktır düpedüz

Aşkî ihanete böl
Geriye kalan güçtür

Ağacı yaprağa böl
İçin sızlamazsa

Gözyaşlarını anılara böl
Yüreğim ferahlasın

Dördü üçe böl
Geride artan birdir
O benmiyim acaba
Tanrı gibi

14 Eylül 94 / Dokuma

CAVIDAN

O zaman ordaydı sessiz ve çıplak
Cavidan nerede ben yokum

Aykırı saksılarda yıkanan karanfil
Ayağın cam kırıkları
Dicle sularınca değişen yaşam
Ve bağışlanmaz yalanlarla aradığın başkaları

Yüreğin titrer bilirim
Al tut şu kırılganlığımı
Yaşarken kanadında bir kelebeğin
Bu kadar güzel olma korkuyorum

Koklamadan solar temmuz gülleri
Ve açılmaz kapıların sürgüsü
Pancurlar duvarlar ve başkaları
Başkalarının aradığı başkaysa
Cavidan herkesin sevda türküsü

O zaman ordaydı sessiz ve çıplak
Cavidan nerede ben yokum
Oysa anılarda kalsa
Herkesin türküsü ondan içeri

ÖDEMELİ

Sen yokken uçurumlar da yoktu
Rengârenk balonlar ebem kuşakları
En yeni şiirler Ve misinam oltam...
Akdeniz ceplerime sığmazdı

Al götür
Günbatısı rûzgârların senin olsun
Senin olsun şımarıklığın
Güzelliğin
Ver hadi uykularımı
Tükenmişliğimi
Çaresizliğimi

Sen yokken uçurumlar da yoktu
Böyle karamsar değildin
Sen geldin
Artık
Balık tutamıyorum
Al götür bu akvaryumu
Sen yokken ben de yoktum
Ver hadi aklımı
Ver hadi öde
Umutlarım, imgelerim senin olsun

SİMSİZ

Uzanır up uzun tırnakları sedef ojeli
Siz saygılarınızı sunuyorsunuz
iyi günler ya da
Bir anlam, değişik bir gülüş sanki
Gözlerinizin içine bakamaz,
baksa da alingan
Oysa bütün dallar yaprağa durdu çiçeğe

Ortalık günlük güneşlik ya da
Siz kendi saçlarınızı tarıyorsunuz
o saate bakıyor elleriyle şarkı söylüyor gibi
"Efendim" diyorsunuz, "imzanız unutulmuş"
Tutup aynanın yerini değiştiriyorsunuz
olur ya
Biraz daha, biraz daha anlamak için
Ne mümkün çekip gidiyor
karanfil kokuları
Gidince kuşkularını bırakıyor
avuçlarının terlemelerini
"Olabilir" diyorsunuz "olabilir"
şöyle de olur
Örneğin ne kadar kasvetli de olsa
memur masaları
Daktilolarda kendi adınızı arıyorsunuz
adresinizi
Derken Finike'de fink atıyor
çocukluğunuz
Yeri değil biliyorum, fakat nafile
bulutlara uzanıyorsunuz
Köhnemiş teknelere.

Bir cebinizde kayısı çekirdekleri
Öbüründe misina

Ve akşamlara dek çimiyor uykularınız.
Sonra biraz daha biraz daha
anlamıyorsunuz
Saray yosmaları gibi dişlerini gösteriyor
oynak kalçalarını
"Buyurun, oturun" demek var
kuşkulu
Onun için bir plak düşünüyorsunuz
Hoptirinom

ÇİL DOKTORA AĞIT

"İbrahim Halil Dönmezer'e"

Tam vaktinde geliyorsunuz, aşkolsun.
Ucundan tutuyorsunuz tabutun.
Ama her gün hep aynı saat
bir başka ölü.
Alıp başını gidiyor herkes
siz de gidiyorsunuz,
Yarın gene diyorsunuz, yarın gene.
Buyurun gelin.
Zaten siz gelmeseniz
bütün kartpostallar çiçek bozuğu.
Üstelik önümüz kış
Kim çekecek evde kalmış kızların kaprislerini Buyurun gelin,
Bir el tavla oynarız.
Ben zar tutmasını bilmem.
Fakat adını mih gibi çıkarım beynime
insanlığın.
Sahi adınız neydi!
adınız yok "çil doktor"
Sizi böyle anar Finike.
Azerbaycan nere Akdeniz nere?
Her gün kaç hasta,
İğne, şurup, tansiyon derken, nahak yere
tükeniyorsunuz.

Şerbetçi Dede'nin şekeri,
Mustafa Reis'in astımı sizde
Hele Melahat hanımdaki nevrasteni,
Bırak Allah aşkına...
Gel otur bir acı kahvemizi iç,
Zaten parada tunç
insanda piç
eksilmez.
Öyleyken tam vaktinde geliyorsunuz
aşkolsun.
Ucundan tutuyorsunuz tabutun
anlıyorsunuz.
(Anlamasanız da olur)
Sonra yeni keresteler alıyorsunuz
Keser bıçkı.
"Kimya sudur" diyorsunuz
"ezbere gelmez".
Sonra da bütün hastalarla ölüyorsunuz,
Alıp başını gidiyor zaman.
Kimyasal çiçekler açıyor gözlerinizde.
Büyüyor büyüyor Finike kadar.
Su yerine sevgi dökülüyor her sabah.

YAŞAM DÜŞLERİ

Gözlerimi yumsam İstanbul'dasın
İstanbul güzelliğini sana borçlu

Bütün Finike bilir çocukluğunu
Hele yaz akşamları Kordonboyu'nu
Bir türlü unutamaz yıldızlar

Silkinsem sözlerin dökülür avuçlarıma
Mesafeler tuz-buz
Sıcaklığın siner kanıma

Suyun dökülüştü gibiydi sesin Y
aprak kıpırdasa gülüşünden
Seninle başlardı eyyam-ı bahar

Özlemin kapılara dayandı,
Göz kırp tenim soğumadan
Çık gel melltem serinliğinde

Sıkıştım zamanın bir yerine
Neyi tutsam soluğun
Nereye baksam yanılsama
Ne düşünsem, bun

Tepeden tırnağa bir alevdir anılar
Yaşamın büyüünü
Yakar boylu boyunca

Gözlerimi yumsam aynalardasın
Aynalar güzelliğine kefil.

GÖNÜL ŞARKILARI

Beynimde renkler uçuşuyordu
Batık bir gemide
Pul pul döküldü derim

Yeniden dinlemek var gönül şarkılarını
Bırak ruhum acıksın

Cana uzalı elim
Canım canımdan çıksın

Ne zaman meltem çıksa
Kasırgalar, lodolar istasyonlar, garajlar
Gece dersleri..
Dağbaşlarında yalnız ve umutsuz ateşler.

Acıdı kadehlerde renkler
Acıdı günahların zehir zemberek
"Bir gençlik masasında" kaldı anılar
Tut ki seni ben yarattım
Bana kim gerek?

Beynimde renkler uçuşuyordu
Batık bir gemide kaldı yüreğim

Şimdi yeniden dinlemek var
"Gönül şarkıları"nı

Cana uzalı elim Canım
canından çıksın

Seninle dolaşmak vardı limanlar
Gönül şarkılarınca.

ZAMAN KIRINTILARI

Anısı olmayınca
Neye yarar geçen zaman

Neye benzerse ötmeyen kuş
İçilmeyen sigara
Yaşanmayan heyecan

Unutulur mu güzelliği gençliğin
Unutulur mu korku kış, kaygılı yaz
Unutulurmu hiç Rodrigo'nun Konçertosu
Ve senin bakışlarındaki yakamoz

Nasıldır kırılınca ayna
Koşup hoplayınca çocuk
Nasıldır üşüyünce dudaklar

Şimdi anımsıyorum
Karlar içinde Sarıkamış
sancıyan Erzurum
ve Şadıman en güzeli hemşirelerin

Şimdi anımsıyorum
On parmağım yakasında anıların
Beni böyle ortalarda bırakan
Beni böyle çaresiz
Kale yamacında Alanya'nın
Ya da İncekum'unda

Gel gör ki Diyarbakır akşamlarına
Hiç bir şey değişilmez
Diyarbakır biraz da gençliğimin yarası

Şimdi anımsıyorum
Gözlerimde buğu, dudaklarımda tuz

İşte Finike, işte mavinin
İşte kekik kokularının
Ve midye kabuklarındaki dünyaların
En unutulmazı

Bir yanım Kop Geçidi
Bir yanım Kordonboyu İzmir'de
Gözlerim Van'a doğru, ellerim sana
Al gözlerimi yoksa çığ düşecek

Şimdi anımsıyorum az uz
Nasıldır koşarak çıkmak merdivenleri
Şimdi gözlerimde buğu dudaklarımda tuz.

Kitaplarından Seçmeler

YOLDA

Bazen
Her şey susar
Bir göz kirpimi bile
geçmez zaman

Acılar ertelenir
Küskün açar karanfil

Bazen
Yüreği ağzında koşar gider bir ceylan
İtirazsız, sıtmal
Ürperir bakışlarından sular.

Bazen
Yarını olmaz sevdaların

Kocaman bir hiç olur gözünde umutlar
Fıydırıp atasın gelir
yüreğini sulara

Bazen
Hesaptan kitaptan anlamaz Tanrı
Olur ya
Yanlış böler zamanı ömre
O zaman
Al beni başına çarp diyesin gelir.

Bazen
Yolda olmak daha iyidir
Bir an önce varmaktan.

FELSEFE

Her şey yoktan var
oldu Ya yok?

PARASIZ

Alnından vurulmuş yatıyor
Yarab:
Birisi alın yazısını satıyor.

YOL

Nereye gidiyor deme
Sonunda sana çıkar.

RADYOPOLİS GÜLLERİ

Büyür acısı yanzılığın
Yelkenli gemilerle birazcık limanlarla
Unutulmuş bütün dualar
Ve yine kilise çanları

Ey öğlesonu marşları
Ey saygısızlık
Büyüyen lokmalardaki hüzün
Yanlış adresler
Gece bekçileri
Ve ey hipermetrop sabır

Sonra

Ojeli tırnaklarını yiyen kadınlar
Ekonomik bulanım
Ey tatlı kaşıntılar
Radyopolis gülleri

Bölük-pörçük uykularla
Yılışık fırtınalar
Belki de alıp gider bu sensizliği
Üşür kulak memeleriniz
Üşür oy leylim leylim
Üşür hacir-ül esvet taşı

Ve sonra

Yer altı fabrikaları
Birazcık hidrojenli aşk
Anjelikli mor salkımlı üzümler
Kuduz aşısı, ipekli mendil

Telli duvaklı bir ilkbahar sabahı
Üşüyen gelincikler ve dudakların

Not: Rhodiapolis Günümüzde Antalya'nın Kumluca ilçesi ve yakın çevresinin adıdır. Gökçek ALGIN

TUYA MEKTUP

Bu gemi böyle de yol alır
Ben istemedim TU
Sular kızıllaşacak
Belki de kuruyacak

Hiç beklemediğimiz
Bir ölü kendi gömülecek oralarda
Kendi yıkanacak
Bu gemi böyle de yol alır

Ben istemedim TU
Uykular çoğalacak
Neron şiir yazacak yeni TU
Roma yanacak
Bu gemi böylede yol alır TU
Yelkensiz ve küreksiz
Yazık akıntıya
Yirminci yüzyıla TU

EVET

Biliyorum geçecek bütün bunlar
Hatırlayıp unutucağım hemen
En dayanılmaz yerinde acımn
Gizlice öpüşürken dalgalarla kumlar

Al işte ruhumun karanlığım
Duy sonrasızlık şarkılarını sus
Tükenmezliğin kutsal aşkına

BADALON GÖZLÜM

Değişen çok şey var anlamalısın
Ben şimdi dişlerimi fırçalıyorum ya
Bu biraz da mürekkepli parmaklarını
Düşünmem demektir.

Çünkü kimse tanımaz denizleri benim kadar
Üstelik sabah ezanlarını
Aydınlık benim çaresizliğim
Bir iner bir çıkar
Köpek ulumalarıyla
Tansiyonum
Ve sen hep badalon gözlerinle
Yarı uykulu
Belli bir önseziyle konuşuyorsun
Kucaklaşıyoruz
Dudakların sığmıyor aklıma
Alıp avuçluyorum Söylemesi ayıp
Saçların büyüyor.

NEDEN

Bir tutsam ellerini,
Nerede bittiğini anlarım hüznün.
Bu beni alıp götüren melodiler var ya,
İnadına uzar sarmaşık gibi.
Sonra nesine küfretsem bu karanlığın,
Dudakların utangaç.

Görünmeyenlerden kime ne,
Duyamak yaşamak gerek, ellerinin sıcaklığını.

Belki de cıgılık cıgılığa,
Martılar uçar gözlerinden,
Bu mevsim delicesine seni uçmaktır çünkü.

Örtülü tül perdelerden,
Beni gizlice ölmek neden?

SEVİLLALİ KADIN

Oysa sen daha güzeldin
Kıskandıklarımın
Yaşamın kötüydü ne denir

Dardı yalnızlığına geceler
Sığamazdın hiç

Yitirmeseydin gözlerinde
Sevilla akşamlarını
Ürkek nefes almaya alışmazdın

Oysa sen daha içliydin
En içli şarkılardan

ÇENTİK

Durgun su, ağır gece ve paramparça gülüşlerle
Herşey açık seçik oluyordu değil mi?
Yani, ortalık kan kokuyordu
Öyleyse puştuğa kalleşliğe merhaba!
Hayın göz, ödleğ yürek ve ey kutsal   r  mcek
Kabzelerde umut arayanlar hey!

Oysa bakışla ısınır yürek ve vatan
Uyumsuz bir dostluk muydu aradığımız
Gün gelir alışırs insanoğlu şaşar yaratan

Vurdunuz en az sizin kadar yaşama hakkı olan
Ve en az sizin kadar yurdunu sevenleri
Vurmaktasınız aşkolsun hiç de korkmadan
Durgun su, ağır gece ve paramparça g  l  şlerle
Kabzelerde umut arayanlar hey!

Bilin ki,
Unutulmaz   telenizdeki   ntikler.

BİLGİÇ ŞİİR

Sen benim bulmacamsın
Ellerin erik kokuyor
Erikler benzin
Benzin su Su içesim yok
Tüh Allah kahretsin içim bulanıyor
Goruklar olsa
(Ben bilirim yapacağımı.)

ÇİZGİLİ SES

Yoksa ben ölmezdim
Çizgiler yanıltmıştı
O göğün o yere uzandığı çizgiler

Işınlar mı unutuldu kovulduğunda
Tanıyamaz olduk ya birbirimizi
İlk yazın denize tutuluş ve yanış
Yanıшта kayboluş bir dağ bekleme
Dağların isimlerini bilemediği
İnsanlık sesinin yükselişinden

Çizgiler çizgiler dolusu umut
Yoksa ben ölmezdim
Bir sesin öpüşünden

GERÇEĞE DÖNÜŞ

Okuyup öfkeyle yırttığımız mektuplar
Nereden bilirdik çünkü unuttuğumuzu
Çöp tenekelerinde olduğunu
Ya da bir kibrit alevinde

İşte siz bu alevle her zaman
Biraz daha kömürleşen görüntünüzle
Yepyeni bir ışıksınız
Bambaşka bir duman

Darılıp üzülecek ne vardı
Gümbür gümbür vurulurken kapılar
Çok olsa bir dilenci
Belki de sütçü diye
Hiç düşünmeden
Sövlmedik neleri kaldı

Oysa ki o gümbürtü
Ne dilenciyle sefaletin
Ne postacıyla sevginin müjdesiydi
Unuttuğumuz en güzel masallarla
Dönen uykularımızın
O çocuksu sesiydi

Okuyup öfkeyle yırttığımız mektuplar
Nereden bilirdik
Her zaman çocuk kalacağımızı

SENİ BENİ

Sen daha eski
Ben daha bin

Sen daha daha
Ben daha

Sen daha yüz
Ben daha bin

Sen daha daha
Ben daha

Sen daha mutlu
Ben daha bitkin

Daha sen
Daha ben

YENİ BİR ÇAĞ

Ve artık yeni bir çağ istemeli Tanrı'dan
Gücümüz yettiğinde uyumalıyız!
gerekiz kiminle olduğu.

Örneğin, biz ona soruyor muyuz,
Nasıl geçirdiğini geceyi.
Tanrı bu elbet cam sıkılır.

Ve artık uyanmak için yeni bir çağ,
Unutmak için yeni bir duyu,
Yeryüzünde,

Gökyüzündü,
Dost yüzünde,

Mertliği ve tüm soysuzluğu.

YÜZÜMÜZÜ GÖRELİM

Bir taşın taşa değdiği usulca
Bir yağmurun başladığı
Yok yok ellerimiz değil
Telaşlarımız yakınca

En iyisi beklemeli
İslansın uykularımız
Dönüşü kolaylaşır belki
Unutanların
Ellerimiz soğukken
Ne yapmalı bilmem ki

Susadığı belirsiz gökyüzünün
Denizler bir ona denk
Bir köpeğin bir köpeği okşadığı aç-açına
Hem de ölümü yakın
Görmeli mi sonunu

Tok muyuz bilmiyorum
Mahalle dükkanlarına selamlar
Bir ufak bir de büyük
Ufaklı büyüklü yemeklikler işte
Kırmızı biber de yağımız da yok
Kadın bağıırır
Ayna da çatlamış

SOĞUK ELLERİN

Ellerin sibirya mı?
Anlat bana ne olur

Açılmaz bu pencereler
Açılmaz bu gördüğün
Açılmaz biraz daha insanlar

Ellerin sibirya mı?
Anlat bana ne olur

Çıplaksı bu ağaçlar
Çıplaksı bu gördüğün
Çıplaksı biraz insanlar

Ellerin sibirya mı?
Anlat bana ne olur

Yalancı bu akşamlar
yalancı bu gördüğüm
yalancı biraz daha insanlar

İllerin sibirya mı?
Anlat bana ne olur

UZUN BİR GECENİN GİZİ

Söyleseniz uyanırdım sabah olmadan,
Kurdun kuşun gözyaşına bakmazdım

İki el ateş beynimin ortasında.

Ellerimde deniz sırtımda dağlar.
Bu muydu yaşantı, bu muydu gerçek

Güneş benim süt kardeşimdi.
Söyleseniz bir büyük şarabı ikiye bölerdik,
Yarım dilim ekmeği paylaştık usulca,
Yeni bir dünyamız olurdu sabah olmadan.

Ben geceyim, bana sunuldu düşleriniz
En gizli yerlerinizde anılarım saklı.
Ben geceyim çığlıklarınızı duydum inatçı,
Acılarınızı unutturdum.
Söyleseniz,
Yıldızlarımı dökerdim ayaklarınıza.

Niye iki el ateş beynimin ortasında?

Oysa yarım dilim ekmeği ikiye bölerdik,
Özgürlük şerefine katıksız.

UĞRAŞI

Gelip düşlerimize girdiler
Yorgun atlarıyla
Nedeni aydınlandı yaşamamızın

Bakışlarımıza gölgelendi denizler
Ağzlarında en güzel şarap kokularıyla
Sevinci paylaşıldı acılarımızın

Unutuldu söyledikleri bütün türküler
Serpintili bir ikindi yağmuruyla
Ağrısı azaldı sancılarımızın

Ellerinde demet demet çiçekler
Çar-çabuk vermek arzusuyla
Duvakları açıldı kızlarımızın

İstesek gitmezlerdi -aşkla gittiler-
Bir türlü anlayamadığımız selamlarıyla
Nal seslerinden uyandık ansızın

MAVİ ÇOCUK

Bilseniz o gece nasıl bekledim
Üşümek biraz da iyiydi sanki
Bir yarasa yalnızlığında
Denize karşı
Unutmak korkunçtu
Lale devrini
Elimde kocamam bir
Konkav aynayla
Dudakların büyürdü
Dudaklarımda İstesek öpüşürdük
Hiç yaklaşımadan
Dalgalarda yıkanırken
Günahlarımız
Kör karanlığın
Piçiydi zaman

BİR ZAMANLAR AŞK

Biz sizinle ne güzeldik
Koşarken çavlanlara
Sonra birden
Uluyan rüzgâr boyunca
Eteklerinizin açılırkenki hafifliğinden
Hız alırdık bilirdiniz

Suları unutmanın
Değişken yönleriyle
Her defa karşımıza
Ürkmeden gelirdiniz

Biz bu hınçlı hazlarla
Çok eski bir şatonun
Gölgesinde oturup
Ve sanki ağlayarak
Sizleri düşünürdük

ALANYA İSKELESİNDE İKİNDİLEYİN

(M. Kallem'e)

Tam martıların uçuştığı an,
Sigaranız tükeniyor.
Oysa ki üşüyorsunuz, elinizde mi ?
Biraz fındık yeseniz,
Ne de olsa altın dişleriniz var.
Şimdi gelir garson "on yüz bin"

Bu kadın barmen mi bilmem!
"Yalnız dönmeyen bana sensin" diyor,
Kocaman ağızlı biri.
Beş gözüyle tersane bize bakıyor.
Isınamıyoruz.

Masalar doldu doldu boşaldı.
Telefonlar boşaldı.
"Alo" desem
"Allah canını alsın" diyecek biliyorum.

Tam o sırada çocuk jelatin kağıdıyla oynuyor,
Niçin demeyin oynuyor işte iş,
Aferin demek ne kolay.
Gözlüklü bir kadın gözlerini ovuşturuyor.
Beş gözlü tersaneye karşı
Ağları çeken balıkçıları görüyorsunuz.
Alâaddin Keykubat'da görmüş müdür ki!

Masalar doldu doldu boşaldı.
"On yüz bin" ordan oraya seyirtti Yağmursuz ama rutubetli bir kış sonu Azrail
kadar günahsız.
Bir çay daha bitti!

BÜYÜK SON

(Güncem'e)

"Sen doğdun bir aşk demekti bu dünyada"
El kadar, ellerime alamadığım.
Mas-maviydi gözlerin, tıpkı babamınki gibi.
Sen gelmeden o gitti,
Oraları nere ki, biz unuttuk!

Biz unuttuk yavrucuğum gülmeyi,
Şimdi kar yağıyor gözlerin gibi, mavi-beyaz.
Ağlayışlarım duyuyorum öksüz,
İnadına gözlerin ıslak.

Bir serçe uçuyor, telden tele.
Bir gül açıyor kış uykusundan
Gel desen gelemeyiz,
Sana rağmen senden uzak.
Biz öğretmeniz kızım analı-babalı,
Mustafa Kemal ordusundan.

Biz öğretmeniz kızım anlamalısın.
Boşuna değil kamburluğumuz.
Dövülsek de sövülsek de Allahın günü,
Cehaletin böğründe yumruğumuz.

Not: Günay dayımın büyük kızı Güncem bugün Mustafa Kemal ordunda bir öğretmen ve Mustafa Kemal'in Ordusundan bir subayla evli. Bir kızları var. Gökçek ALGIN

İÇİNDEKİLER

DUODENUM PERFORATION" / Ahmet NECDET/7
AŞKOLSUN / Zekeriya EKİNCİ / 12

Yeni Şiirler:

SENİ SÖYLER SALKIM SÖĞÜTLER / 15
KIR KAHVESİNDE AYKIRI DÜŞÜNCELER / 17
NİSAN STRESİ / 18
DAHA SABAHA ÇOK VAR / 19
DÖRT BÖLÜ ÜÇ / 20
CAVİDAN / 21
ÖDEMELİ / 22
İSİMSİZ / 23
ÇİL DOKTORA AĞIT / 24
YAŞAM DÜŞLERİ / 26
GÖNÜL ŞARKILARI / 27
ZAMAN KIRINTILARI / 28

Kitaplarından Seçmeler:

YOLDA / 31
FELSEFE / 32
PARASIZ / 32
YOL / 32
RADYOPOLİS GÜLLERİ / 33
TU YA MEKTUP / 34
BADALON GÖZLÜM / 35
NEDEN / 36
SEVİLLALİ KADIN / 36
ÇENTİK / 37
BİLGİÇ ŞİİR / 38
ÇİZGİLİ SES / 38
GERÇEĞE DÖNÜŞ / 39
SENLİ BENLİ / 40
YENİ BİR ÇAĞ / 40
YÜZÜMÜZÜ GÖRELİM / 41
SOĞUK ELLERİN / 42
UZUN BİR GECENİN GİZİ / 43
UĞRAŞI / 44
MAVİ ÇOCUK / 44
BİR ZAMANLAR / 45
ALANYA İSKELESİNDE İKİNDİLEYİN / 46
BÜYÜK SON / 47